

Hartaat amatöörit

Näin muutama kuukausi sitten unta, että laadin ensimmäisen pääkirjoitukseni Sarjainfoon. Kirjoitin siihen, että ”suomalaisella sarjakuvalla menee lujaa”.

Juhlavuoden 2011 suosituin fraasi on muuttunut jo aikoja sitten sarjakuvaväen sisäpiirivitsiksi. Vuonna 2012 on aika pysähtyä, vetää henkeä ja katsoa matkamittaria. Kuinka lujaa mentiin ja mihin asti päästiin? Vai juostiinko sittenkin vain ympyrää?

Juoksija ei ole ollut yksin. Huolto- ja kannustusjoukko on paitsi monilukuinen myös osaava, tarkkasilmäinen ja äärimmäisen sinnikäs. Hiljainen työ ei aina näy ulospäin. Kritiikki on helpompaa kuin kiitos.

Vaikka kiitos tuntuu paremmalta, on kritiikki usein hyödyllisempää. Aina on parantamisen varaa. Kieli vyön alla ravatessa ja maileja mittaillessa unohtuu kuitenkin usein se tärkein: tekemisen ilo.

Sarjainfon lukijakunnasta vain kourallinen saa leipänsä sarjakuvasta. Suurin osa meistä muista on harrastajia ja harrastelijoita. Sekä sana amatööri (lat. ”amare” = rakastaa) että suomenkielinen sana harrastaja (”harras”) viittaavat siihen, että sarjakuva on meille sydämen asia. Ponnistuksia se toki välillä vaatii, niin kuin hyvä harrastus aina. Mutta siinä vaiheessa, kun huomaa ryppyotsaisen kilpailuhengen syrjäyttäneen hauskuuden, on aika havahtua pohtimaan omaa suhdettaan harrastukseen.

Suostuessani Sarjainfon päätoimittajaksi pelkäsin, että lehden tekeminen olisi minulle liian raskasta. Että kadottaisin harrastamisen ilon. Tässä vaiheessa voin jo todeta pelänneeni turhaan.

Yksin en kuitenkaan jaksaisi juosta. Onneksi minulla on mahtava huoltojoukko tukenani ja lukijakunta täynnä kannustajia.

Edellisten toimituskuntien rakentamaa rataa pitkin kelpaa kirmata!

Reetta Laitinen

